

честь случи ся на неїж минутѣ да бѣде малко нерасположенъ и не бѣше му никакъ по воліѣ да изпълне щеніето на бащѣ си. Тѣй и съсъ голіжмѣ мѣчнотіѣ доде като ся повыка. Нѣ когато бѣща му показа съ клечицѣтѣ цѣрвѣтѣ буквѣ отъ азбуквѣтѣ, и рече :

„Каква буква е тая, Борисе“?—Той не щѣ да отговори нищо, а стоеше та глѣдаше въ книгѣтѣ начомренъ и мълчеливъ.

Сынко, каза баща му кротко, ты знаешъ буквѣтѣ „А“. „Неможа да кажѣ А“, отговори Борисъ“. — Трѣбва да іѣ кажешъ повтора бащата съсъ тѣжѣкъ и рѣшителнъ тонъ : „казва буква е тая?“

Борисъ не щеше да отговори, и модвигѣтъ бѣше почелъ добръ. Борисъ бѣше ся запачилъ и рѣшилъ да не прочете, а бащата познаваше, че ако остави сына си да надвѣе, то щеше да бѣде за него пагубно. Той угаждаше, че трѣбва както и да е да надвѣе дѣтето, за това го заведе въ другѣтѣ стаіѣ и го наказа. Послѣ го повърна и му насочи пакъ буквѣтѣ ; нѣ Борисъ упорствуваше още и не іѣ казваше. Бащата пакъ наказа сына си по-строга, нѣ напразно. Разопаченото дѣте сене щѣше да изговори буквѣтѣ, и когато му рекохѣ че е А, отговори че не можеше да кажи А. Бащата пакъ наказа сына си най-строга, но дѣтето растрѣперано цѣло, мълчеше. Бащата ся намѣри въ голѣмо неспокойствіе, и скѣрбеше много, защото бѣше ся увлѣкалъ въ такъвъ подвигъ. Той бѣше наказалъ вече дѣтето много злѣ, нѣ якоглавото дѣте стоеще напрѣдѣ му та плачеше, и рѣс-